

myšlenky, a pak měl na základě zjištěného stavu; přihlížeje po případě též k vyjádření Dr. Ing. A-ého a prof. G-a, utvořiti si úsudek, zda šlo o osobitou tvorbu uměleckou.

Čís. 5110.

Pojem demokraticko-republikánské formy státu; ta je tu, i když jsou ze všeobecného a rovného práva hlasovacího vyňaty jednotlivé osoby k tomu podle zákona nezpůsobilé a když vláda je sestavena jen z některých parlamentních stran.

(Rozh. ze dne 24. října 1934, Zm I 868/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 22. srpna 1933, jímž byl stěžovatel vinným uznán přechodem rušení obecného míru podle § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep.

Z d ů v o d ů :

S hlediska zmatku čís. 9 a) § 281 tr. ř. namítá stížnost bez bližšího odůvodnění, že slova obžalovaného rozsudkem vzatá za prokázaná nelze pokládati za pobuřování proti státu. Stížnost není v právu, neboť ustanovením § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep. není jen chráněna republika jako územní útvar, nýbrž jako souhrn určitých forem státního života a jeho ústavního vývoje, jež v zákoně pak docházejí výrazu vyjmenováním vzniku, samostatnosti, ústavní jednotnosti a demokraticko-republikánské formy. Je tedy útok proti demokraticko-republikánské formě útokem na stát a nelze pojmy rozlišovati tak, jak to činí stížnost.

V nepravu je stížnost i pokud vytýká rozsudku, že podřadiv výrok obžalovaného pojmu pobuřování proti demokraticko-republikánské formě státní, nesprávně použil zákona tím, že nesprávně vykládá pojem demokracie. Stížnost obžalovaného, která snaží se svým způsobem tento pojem vykládati a která ponechávajíc stranou ustanovení ústavní listiny, posuzuje demokraticko-republikánskou státní formu jen s úzkého hlediska, jak právě ta která vláda byla nebo je složena, jest odkázati na to, že demokraticko-republikánskou formu státní, vyvěrající ze zásady § 1 ústavní listiny, že lid je jediný zdroj veškeré státní moci v republice Československé, představuje Národní shromáždění zvolené podle všeobecného a rovného práva hlasovacího jako činitel zákonodárný a volený prezident republiky a podle ústavní listiny zřízená vláda jako představitelé moci vládní a výkonné. Že jsou ze všeobecného a rovného práva hlasovacího vyňaty jednotlivé osoby k tomu podle zákona nezpůsobilé, nikterak neporušuje, naopak jen utvrzuje zásadu demokraticko-republikánské státní formy; vrstva národa není ani zákonem ani ve skutečnosti vyloučena žádná a zásada rovnosti není rovněž nikterak porušena, jmenovitě též ne tím, že se vláda případně sestaví jen z některých parlamentních stran; zákonodárná spolupůsobnost ostatních stran není tím nikterak v zásadě potlačena, i když z důvodu principu většinového, nezbytně nutného, nedojde snad v jednotlivých případech plného nebo kladného výsledku. Případně proto uvádí rozsudek, že demokracie je

vládou lidu a to jako celku a že tedy těmto pojmům naprosto se přičí pojem vlády rolníků a dělníků, která zásadním vyloučením celých tříd ostatních po vzoru sovětském znamená vládu jedné nebo dvou vrstev (tříd) obyvatelstva nad ostatními (rozh. čís. 2811 a 4156 sb.) a nikoli snad jen vládní většinu v rámci demokraticko-republikánské ústavy.

Čís. 5111.

Účel otázky eventuální; musí se vždy týkati skutku žalobního.

Případ porušení předpisu § 267 tr. ř. a zmatek čís. 7 § 344 tr. ř. eventuální otázkou na přestupek podle § 459 tr. zák. ke hlavní otázce na zločin žhářství podle §§ 166, 167 c) tr. zák.

(Rozh. ze dne 24. října 1934, Zm I 1010/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Mostě jako soudu porotního ze dne 2. října 1933, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými přestupkem proti bezpečnosti majetku podle § 459 tr. z., zrušil výrok porotců, pokud záleží v odpovědi na 1. eventuální otázku, zrušil i rozsudek, pokud spočívá na tomto výroku, t. j. ve výroku, jímž byli obžalovaní uznáni vinnými přestupkem proti bezpečnosti majetku podle § 459 tr. zák., v důsledku toho zrušil napadený rozsudek i ve výroku o trestech a ve výrocích s tím souvisejících a oba obžalované, pokud jde o onen přestupek, spáchaný prý způsobem uvedeným v rozsudku pod čís. 1, podle § 348 odst. 1 tr. ř. osvobodil.

Důvody:

Zmateční stížnost napadá rozsudek porotního soudu jen ve výroku, jímž byli obžalovaní uznáni vinnými přestupkem proti bezpečnosti majetku podle § 459 tr. zák., a uplatňuje v tomto směru číselně důvody zmatečnosti podle § 344, čís. 7 a 10 a) a b) tr. ř.

S hlediska prvního důvodu zmatečnosti dovozuje, že 1. eventuální porotcům daná otázka, jejíž kladné zodpovědění vedlo k odsouzení obžalovaných pro přestupek podle § 459 tr. zák., přičila se předpisu § 267 tr. ř.

Stížnosti nelze upřítí oprávněnost. Pro obor § 344, čís. 7 tr. ř. znamená zásada § 267 tr. ř., že je nepřípustno dáti porotcům otázku na skutek, který nebyl předmětem ani původní ani rozšířené obžaloby (rozh. čís. 2956 a j. sb. n. s.). Žalobním skutkem je účast obžalovaného na určitém příběhu, který podle názoru obžaloby přivodil určitý trestný výsledek (rozh. čís. 2933 a j. sb. n. s.). Podrobné popsání skutku náleží do důvodů obžaloby; v důsledku toho je vylíčení příběhu v důvodech obžaloby rozhodným pro posouzení, co je předmětem obžaloby (rozh. čís. 2538 a j. sb. n. s.). Obžalovaným bylo podle doslovu žalobní formule spisu obžalovacího ve směru tu v úvahu přicházejícím dáváno za vinu, »že dne 23. května 1933 v P. po vzájemném dorozumění a ve společném zlém úmyslu založili oheň na půdě hostince Jana L-e č. p. 55 »Zum E.«, tudíž podnikli jednání, z něhož podle jejich úkladu na cizím